

ÉGIGÉRŐ

2 0 2 0 . O K T Ó B E R 3 1 . – N O V E M B E R 2 2 .

Igehirdetések a budahegyvidéki evangélikus templomból

IGEHIRDETÉS REFORMÁCIÓ ÜNNEPÉN - 2020. OKTÓBER 31.

„Nemcsak a közelben vagyok Isten – így szól az ÚR –, hanem Isten vagyok a távolban is! El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? – így szól az ÚR. Nem én töltöm-e be az eget és a földet? – így szól az ÚR. Hallottam, hogy mit mondanak a próféták, akik hazug módon így prófétálnak nevemben: Álmodtam, álmodtam! Meddig tart még ez? Mit forgatnak a hazugságot prófétáló próféták a fejükben, mikor saját szívük csalárdságát prófétálják? El akarják talán feledtetni népemmel az én nevemet álmaikkal, amelyeket elbeszélnek egymásnak, ahogyan Baal kedvéért őseik is elfeledték nevemet? Az a próféta, aki álmodt, mondja meg, hogy csak álom volt. De aki ígét kapott, hirdesse ígémet igazán! Mi köze a szalmának a tiszta búzához? – így szól az ÚR. Nem olyan-e az én ígém, mint a tűz – így szól az ÚR –, vagy mint a sziklazúzó pöröly? Ezért rátámadok az olyan prófétákra – így szól az ÚR –, akik egymástól lopkodják igéimet!”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egyre általánosabbá válik nálunk is az amerikai ünnep, Halloween ünneplése. Már hetek óta mindenfelé kaphatók azok a speciális tökök, amelyekből töklámpás készíthető. Valahol olvastam a felhívást arra is, hogy ez a fajta tök nem fogyasztható, veszélyes is lehet, senki ne próbálja meg hasznosítani a kifaragott belső részt. Gondolom ezt azért írták, mert voltak olyanok, akik ettek belőle és azután rosszul lettek.. Egyre többen csatlakoznak tehát az új hóborthoz, mégha idegen is a mi kultúránktól ez a szokás, s félek tőle, ugyanakkor egyre kevesebben tudják, mit is jelent számunkra, egyházaink, de magyar nemzetünk számára is Reformáció ünnepe.

Az egyik közösségi oldalon egy lelkész kolléga osztotta meg az ünnepre hívó, kissé provokatív, de nagyon igaz felszólítást: A gyertyát ne a tökbe helyezd! Legyél inkább te magad Krisztus fényének továbbadója! Nagy igazág van ezekben a mondatokban, mert látjuk, tapasztaljuk, mekkora szükség van arra, hogy félelmeink, kiszolgáltatottságunk, megkötöttségeink között, ne felszínes ünnepelgetés, mások szokásainak a lemásolása, hanem a magunk lelki örökségének, lelki kincseinek az újra felfedezése, az abban való elmerülés jellemezzen minket. Ez segítene, ez „tűz, sziklazúzó pöröly”, ahogy igénk mondja. Ahol a Mindenható szava szól, ott minden, ami hamis, utálatos, beszennyező, eltűnik az ember szívéből, s az igaz Isten szentsége, annak megújító ereje tapasztalható meg.

Jeremiás próféta az egyik leghányatottabb sorsú szolgája Istennek a választott nép történetében. Sokat szenvedett az igaz Isten ügyéért, sokaknak szúrta a szemét az ő őszinte, leleplező, prófétai igehirdetése, próbálták is elhallgattatni. Intett, figyelmeztetett az elközelgő veszedelemre, a babiloni veszélyre, s hívott mindenkit, hogy az élő Úrhoz térve, nála keresve megoldást, bűnbánattal forduljanak Isten felé. Mai igénk, melyekben a hamis próféták ellen szól, nagyon jól adja eléink az ő harcos alakját. De ez a harc, ez a küzdelem, nem csupán valaki, vagy valakik ellen szól, sokkal inkább valakiért, vagy valamiért: az élő és igaz Istenért, a benne a való igaz hitért, mert meg van győződve Jeremiás, hogy minden körülmények között ez az a legfontosabb dolog, amire minden embernek szüksége van. Ez az a lelki alap, amely nélkül minden élet hiányt szenved, kiszolgáltatott, sebezhető. És Isten ezen az emberen keresztül nem engedi, hogy a terve, szándéka ne valósuljon meg, maga küzd és harcol népéért, annak szívéért, jövőjéért, hogy nála, vele találják meg jövőjüket.

Evangéliumi ez az ige minden ítéletes sora ellenére, mert arról szól, hogy az Isten nem hagyja, hogy az ő népe, annak élete eljusson a végső romlásig. Vannak tévutak, vannak olyan időszakok, amikor valami félresiklik a nép életében, de itt mégiscsak arról olvasunk, hogy Isten maga tesz rendet, maga tisztítja meg a népet a hamis szolgálóktól, de még inkább a hamis hittől. Maga gondoskodik arról, hogy igéje, szava mint tisztító „tűz és sziklazúzó pöröly” újítsa meg népe életét.

Biztosan sokan emlékszünk a Reformáció 500-ik jubileumára, amellyel kapcsolatban nagy kérdése volt a katolikus egyháznak, hogy vajon mit is ünneplünk ezen a napon, csak nem az egyház szakadását? Nyilván nem ez áll a mi ünnepünk középpontjában. Vagy a nagy reformátorok

munkássága, elért eredményei előtt hódolunk? Talán Luther, Zwingli, Kálvin, Dévai Bíró és a többiek nagysága előtt hajtunk fejet? Még ha felidézzük is az ő alakjukat, s az ő hitük, bátorságuk példa értékű is, de az ünnepünk túlmutat rajtuk. Mert a Reformáció igazából Krisztus-ünnep, igazi evangélium, valami nagyon hasonló, mint amiről mai igénkben is hallunk: az Isten egy ideig hagyja az ő népét akár tévutakon is járni, de végső soron mégsem engedi, hogy az ő terve, amire minden ember meg van hívva, ne valósuljon meg. Nem engedi, hogy Krisztus áldozatának a nagysága, az ő szeretete ne jusson el az emberekhez. Éppen ezért, amikor az egyház életére tekintünk a Reformáció idején, elszorul a szívünk, amikor látjuk, milyen eltévelyedés, milyen mélység jellemezte Isten népét. Ez ennek a korszaknak az emberi oldala. De ott van az az evangéliumi vagy isteni oldal is, aki ilyen jeremiási lelkületű prófétákat küld, akiken keresztül mégiscsak megújulás, megtérés, új kezdet köszönthet be az egyház életében.

Krisztus fényét tovább adni ebben a világban – ez volt és ez lehet mai ünnepünk célja, tudva azt, hogy Isten az ő jóságos akaratát célhoz juttatja, célhoz akarja juttatni a mi életünkben, a mieink életében is. Hitvallás ma itt lenni, annak a kifejezése, mennyire szükségünk van Őrá, a benne való növekedésre. Ő tegyen készsé minket szolgálatára! Ámen.

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS A SZENTHÁROMSÁG ÜNNEPE UTÁNI 21. VASÁRNAPON, 2020. NOVEMBER 1.

„De én az URat várom, szabadító Istenemben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem! Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elestem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom. Viselnem kell az ÚR haragját, mert vétkeztem ellene. De majd ő intézi peremet, és igazságot szolgáltat nekem. Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában.”

Mik 7,7-9

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Social distancing – biztonságos távolságtartás, szinte a csapból is folyik manapság a különböző, vírussal kapcsolatos útmutatások kapcsán. Legalább másfél méter távolságot kell tartanunk egymástól, így vigyázva magunkra, a másokra. Nem engedhetjük magunkat túl közel a még hozzánk közel állókhoz sem. Edward T. Hall antropológus megfigyelései szerint minden ember életének négy távolsági zónája van és az, hogy azokba kiket enged be, megmutatja a velük való viszonyát is. A legbelső zóna 50 cm-ig terjed, ide a hozzánk legközelebb állók léphetnek be, legfőképpen a család. 1,2 méterig a barátok, a bizalmasok. A következő zóna 3,6 méterig terjed – ők azok, akikkel dolgozunk. Érdekes, hogy ebben a harmadik zónában nemcsak az a zavaró, ha egy hivatalos ügyben valaki túl közel foglal helyet, de az is, ha ezen a bizonyos távolságon, 3,6 méteren túl helyezkedik el. Mert ez – a 3,6 méteren túli – az úgynevezett a nyilvános távolság, ahol azok az emberek vannak, akikkel nincs kapcsolatunk. Ez egy észak-amerikai felmérés, amely kimondja, hogy kultúránként, régióként lehetnek különbségek, például az északi emberek távolságtartóbbak, a délieknél e zónák határértékei kisebb számot mutatnak. A mostani szabályok, a biztonságos távolság tartása, alapvetően felborít egy megszokott rendet, eltávolít egymástól családokat, barátokat, s akár tudatosodik bennünk, akár nem, bizony ez az eltávolodás komoly terhet rak életünkre, kapcsolatainkra. Valami nem úgy működik, ahogy azt megszoktuk, s ennek a kényelmetlensége nyomot hagy a lelkünkön is. Megszenvetjük ezt az új helyzetet, vagy mondjuk így, ezekkel a körülményekkel csatát vívunk.

Ehhez az érzéshez kapcsolódik mai vasárnapunk központi témája, a hit harca. Különböző aspektusból a mai vasárnap minden ígéje ezt a harcot tárja elénk. A királyi tisztviselő gyermekének a meggyógyítása ilyen helyzetet tükröz, ahol az aggódó szülő, a Jézusnál való közbenjárás, ennek küzdelme, majd feloldása jelenik meg. Pál apostol az efezusi levél végén a hit fegyverzetéről beszél, utalva arra, hogy vannak olyan időszakok, olyan helyzetek, amikor hitünk feladatot, küzdelmet jelent, amelyben próbát kell kiállnunk.

Mikeás próféta szavai, imádsága egy magával és körülményeivel küzdő, Istennél vigasztalást, erőt kereső ember imádságát adják elénk. A próféta úgy érzi, magára maradt, messze vannak az igazi barátok, a hozzá legközelebb állók. Egyszerre hitvalló és bűnbánó ez a bibliai részlet, amelyből nyilvánvalóvá válik, hogy az Istennel járás nem jelent problémáktól mentes életet. Külső és belső ellenség, a velük való viaskodás sokszor elénk kerülő feladat ezen az úton. Azt is mondhatjuk, hogy ebben az imádságban ott van mindaz, aminek egy imádságban szerepelnie kell, ami minden imádságnak az alaphangja, távlata, érzelmi háttere kell, hogy legyen.

De én az URat várom, szabadító Istenemben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem... Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában.” Ez a de, amely az első szava ígésknek, mindent meghatároz. A körülmények mást mutatnak, az imádkozó helyzete nem könnyű, ő mégis hitvalló módon, Istennel való kapcsolatának élményei alapján ki tudja mondani ezeket a szavakat Isten szabadításával kapcsolatban. Mert megtapasztalta, mert számos alkalommal megélte és átélte, hogy az Isten nem hagyja magára az övéit, hogy ő bajban és nehézségek között is ott áll mellettük, s ha a változásra várni is kell, jó hűségesen várni arra, hogy az Ő világossága beköszöntsön az életünkbe.

Valahol olvastam, hogy az imádság a hívő emberek életében olyan, mint mikor a túrázó egy kilátóba megy fel. Bizony, amikor körülvesszük a bajok, amikor a látóhatár lecsökken, amikor a terhek súlya alatt tekintetünk a földre irányul, azt gondoljuk, ennyi az élet, a mi nézőpontunkon túl nincs semmi. De ha felmegyünk a kilátóba, ha magasról, más perspektívából tudjuk nézni a dolgokat, meglátunk valami többet, valami szebbet abból, amit Isten láttatni akar, amivel erősít bennünket. Az imádkozás azt jelenti, hogy tudunk más szemmel nézni életünk egy-egy eseményére, ki merjük mondani hitvalló módon, hogy Isten meg fog szabadítani, s azt a problémát, amely gúzsba köt, amelynek úgy érezzük, ki vagyunk szolgáltatva, más szemmel tudjuk nézni.

Mikeás ellenségeivel is viaskodik ezen a helyen: Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elestem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom. Ki ez az ellenség, kire utal itt a próféta? Talán a maga korának egy-egy konkrét személye, de sokkal inkább egy szellemiség, vagy egy olyan körülmény, amelynek érzi szorongató hatását, amellyel kapcsolatban azt érzi, hogy már-már a feje fölé nő.

Szeretett testvérek, ezek a napok, a temető, sírkertek látogatása valóban szembesít bennünket az elmúlás, a halál hatalmával. Szorongatnak bennünket ezek az érzések, szorongat bennünket a félelem, ami a mostani vírushelyzetben még inkább fokozódhat bennünk. Minden azt üzeni számunkra, hogy az ellenség erősebb, hogy ebben a csatában vesztesre állunk. Fel kell azonban mennünk a hegyre, meg kell látnunk annak tetején Krisztus keresztségét, az ő diadalának a jelét. Meg kell látnunk, hogy az ő világossága diadalmaskodott minden sötétség fölött, hogy az Isten sokkal többet ajándékozott nekünk, mint azt mi sokszor gondoljuk. Az élet ajándéka, annak távlatai messze túlnyúlnak azon a láthatáron, ami szemünk előtt van.

Szeretett testvérek! Isten adja, hogy az ő közelsége, amely minden körülmények között megtapasztalható, támaszunk, vigasztalásunk és erőnk legyen a hit harcában! Ámen.

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS ÍTÉLET VASÁRNAPJÁN - 2020. NOVEMBER 8.

„Itt van szükség a szentek állhatatosságára, akik megtartják az Isten parancsait és Jézus hitét. És hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta: Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket.”

Jel 14,12-13

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Ítélet vasárnapján talán a legnehezebb prédikálni. Hát még egy ilyen ígéről, hogy boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg. De nem panaszkodni szeretnék. Csak előre bocsátani, hogy most nem egy klasszikus prédikáció következik...

Pénteken egy nagyon különös temetési szolgálatom volt. Valahol minden temetési szolgálat az, de ez tényleg különleges volt, több szempontból is. Először is azért, mert ez egy szeptember 25-i temetés befejezése volt. Egy 83 éves katolikus férfit búcsúztattam, aki 11 évvel ezelőtt jelen volt egy temetésen, amit én végeztem, és akkor azt kérte a családjától, hogy őt majd én temessem. A kérésének eleget téve meg is keresett a család, és hosszan beszélgettem a lányával, aki személyes hangvételő beszéddel is készült, ám a 25-i temetésen nem jelent meg. Néhány perccel a szertartás előtt, amikor már luther kabátban várahoztam a ravatalozó épülete előtt, odalépett hozzám egy idegen férfi, és közölte, az elhunyt felesége aznap reggel elesett, eltört a lába, és a lányuk, akivel ugye én beszélgettem, vele van a kórházban. Ezért úgy döntöttek, csak a ravatali részt tartják meg, az urna elhelyezésére a későbbiekben kerül sor, amikor az özvegy felépül annyira, hogy részt tud venni rajta. Nos, ezért mondtam azt, hogy a most pénteki temetés egy szeptemberi szolgálatom befejezése volt. Most pénteken tehát egyenesen a sírhoz kellett menni, ahol már minden elő volt készítve, az elhunyt lánya kísért oda, majd visszament az autóban várahozó édesanyjáért, aki gyalog nem tudta volna megtenni az utat. A sírnál kissé távolabb várahozott két temetői munkásemler, és a hozzátartozók közül egy idős férfi, egy gyönyörű krizantémcsokorral. Megálltam a sírhely mögött és bámultam a gödörbe. Két régen elhelyezett urna tárult fel a fedlap alatt. Ragyogott a nap, körülöttünk valami csodálatos őszbe burkolódozott a temető, és mindenütt ott voltak még a krizantémok és az örökmécsesek. A földön már több volt a színes, tarka falevél, mint a fákon, és körülöttünk minden az elmúlásról beszélt, de a napsugarak játéka, az illat, a szépség mégis bűbájossá, sőt boldoggá varázsolta a percet. Pedig furcsa, majdnem morbid helyzet volt, ahogy állunk némán egy vadidegennel egy nyitott sír felett. Ráadásul nagyon hosszú idő telt el, mire az autóval megérkezett az özvegy és még néhány családtag. Az idős úr egyszer csak megtörte a lassan kínossá váló csendet és megszólalt:

Szerettem a bátyámat. Nagyon jó testvérek voltunk. Gyerekkorunkban annyit játszottunk, annyi mindent csináltunk együtt. Aztán persze, az élet elsodort egymás mellől, eltávolodtunk, de mindig nagyon szerettem a bátyámat. Olyan különös most itt állni és nézni a szüleinket ennyi év után. – és nézett le, a két urnára. Kis csend, majd folytatta: Elment a bátyám is. Én még itt vagyok. Nem tudom meddig, csak azt tudom, én boldog ember vagyok. Elégedett vagyok az életemmel. Mindennel meg vagyok elégedve, amit az életemben kaptam. Ha most el kellene menni, én akkor is ezt mondom, boldog életem volt és készen vagyok a búcsúra. Mellettem van a feleségem, két gyermekünk van és négy unokánk. Én boldog ember vagyok. Hálás vagyok Istennek. Sokan haragszanak rá, mert nagy terheket kell cipelniük. Persze, – folytatta, mintha valami rettentő szokatlan dolgot mondott volna – az én életemben is voltak nehezebb időszakok, nagyon nehezek. De elmúltak azok is. Szegény feleségem is mennyit volt beteg. De én akkor is azt mondom, kész vagyok, és hogy ha mennem kell, hát boldogan megyek.

Álltunk a verőfényes őszben, a hatalmas, vén fák alatt, melyeknek megritkult lombjai közé beragyogott a nap. A sírásók a fának támaszkodva, türelmetlenül, mert már 10 perce el kellett volna kezdeni a szertartást, a nyolcvan év körüli bácsi, kezében a hatalmas csokor krizantémmal, és én. A luther kabátba és a hajamba belekapott a szél, válaszon gondolkodtam, de rájöttem, ezek a szavak nem várnak feleletet.

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg. Ezt olvastam a mai igében. Boldog halálról beszélni látszólag ellentmondás, nem? Persze, lehetnek és vannak olyan helyzetek, amikor valaki azt érzi, hogy megharcolta ama nemes harcot, futását elvégezte. Vagy azt, hogy jó volna már letenni Isten kezébe mindent, mert már nehéz, mert már fáj, mert elég volt. De olyat, hogy valaki ezt boldogan várja, megelégedetten, és készen: olyan emberrel azt hiszem, nem találkoztam még. Egészen péntek reggelig. Sokáig zakatoltak bennem szavai. Hazafelé is ott lüktetett bennem, és lassan megérkeztek rá a válaszaim is, vagy nem is válaszok, csak olyan makacs visszakérdezések, és nem is neki, inkább a Mindenhatónak. A nagyszüleim jutottak eszembe, akik néhány éve tették le a terhet, jóval 80 felett, az élettel betelve. Ha ellátogatok a sírjukhoz, egyetlen dolog határoz meg: a hála. Hála, hogy ennyi éven át lehettem nagyszüleim, hogy ismerhettem őket, és annyit kaptam tőlük, általuk. De, aki nem így? Az élettel betelve? Hanem fiatalon? Váratlanul? Betegséggel küzdve? Elkészületlenül? Koronavírus vagy más, alattomos betegség miatt? Egyedül maradva egy szeretetotthonban, családtagoktól távol? Vagy idősen, de a haláltól félve, nap nap után? Akikre a szerettei nem hálával emlékeznek? Hálával is, persze, de mardosó fájdalommal?

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg. A boldogság nyilván emberi dimenzió. Boldogságról földi viszonylatokban gondolkodhatunk. A boldogság ideig való dolog. A hálál felé fordulva a boldogságot az adja, az jelenti, ha arra gondolunk, hogy amikor számunkra bezárul egy kapu, lezárul egy út, akkor Isten nyit ajtót. Új kezdet vár, a teljesség, az örök élet ajándéka. Minden elrontott, minden megkezdett, de befejezetlen dologra megoldás. Az Úrban meghalni azt jelenti, hogy tudni, hozzá érkezem. Hogy ő kinyitja azt az ajtót, amikor megérkezem. Ha életünk útján az

Úrral járunk, ha a földi boldogságunk és megelégedettségünk végső soron őbenne gyökerezik és őbenne rejlik, akkor az Úrban meghalni: maga az ígélet ránk való vonatkozása. Ígélet, hogy elmegy és helyet készít nekünk, és mi is vele leszünk.

Ítélet vasárnapján tekintsünk az ígéletre. És nem azért, hogy elmaszatoljuk vagy megszépítsük, hogy lesz ítélet. Talán lesz ítélet. Bár János evangéliumában azt olvassuk, hogy aki hisz, az ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe. Máskülönben sok helyen olvassuk, hogy eljön az ítélet napja. Boldogan várni azt is jelenti, hogy nem félni attól, melyik oldalra állít majd, a kecskék vagy a juhok közé, mert nem az számít, amit elrontottam, elmulasztottam, elhibáztam, mert nem tudtam nem elhibázni. Az számít, hogy ő nem rontotta el. Nem szállt le a keresztről, hanem meghalt, magára vette minden vétkeket, hogy őérte Isten engem is igaznak fogadjon el. Az számít, hogy megtörte a halál hatalmát, és feltámadt, és él, és ígérete szerint élni fogunk vele mi is. Ítélet vasárnapján tekintsünk az ígéletre. Mindabból, amit emberileg ismerünk, a boldogság isteni oldala ez az ígélet.

Szövegetjük életünk fonalát. A kezdetét tudjuk. Hogy mi történt addig, amíg már meg van szöve, fonva, azt is ismerjük. Megismertük és megtapasztaltuk, milyen törékeny a boldogság és mennyiszer hullik darabokra. Egy csalódás, egy betegség, egy nehezen viselt teher, egy buta szóváltás, egy rossz osztályzat, egy mulasztás, egy veszteség, egy rosszkor kimondott szó: elszáll a földi boldogság. Életünk fonalának kezdőpontját tudjuk. De a végpontját nem. Ilyen értelemben azt sem ismerjük, milyen hosszú lesz e fonál. Isten mégis azt mondja, boldognak lenni azt jelenti, hogy ebben a tudatlanságban is reménységgel és hittel nézni előre, és hálával hátra.

Tizenegy évvel ezelőtt egy katolikus család katolikus tagja kiválasztott engem, hogy egyszer, ha majd eljön az idő, én búcsúztassam el őt. Most már tudom, mindez azért történt, hogy a testvére elmondja nekem, mit jelent az ítélettől való félelem helyett az ígéletben bízni és boldogan visszanézni. De ami ennél is fontosabb: boldogan előre nézni. Ámen.

Imádkozzunk! Uram, ismertesd meg velem ezt a boldogságot, melyben nem félelemmel és rettegéssel várom a napot, hanem ígéretedbe kapaszkodva, hálatelt szívvel tekintek rád. Ámen.

Keczkó Szilvia

IGEHIRDETÉS REMÉNYSÉG VASÁRNAPJÁN- 2020. NOVEMBER 15.**Kedves testvérek, Krisztus barátai!**

Csak az ember az a lény ezen a bolygón, aki elképzelt jövőbeli forgatókönyvek hatására képes a jelenben érzelmi változásra. Csak az ember képes arra, hogy ha távoli, számára az adott pillanatban még teljesen elérhetetlen eseményről hírt kap, a közérzetét – tudat alatt, persze – jóra vagy rosszra fordítsa. Összerándul a gyomra, rosszul lesz, megszedül. Vagy éppen hatalmas örömhormonlöketet kap, dús áramú vér terjed szét az ereiben, tettekrekésznek és motiválnak érzi magát.

Kedves testvérek! Nehéz időket élünk. Szakértők azt mondják, hogy a vírus elleni küzdelem elhúzódása miatt az emberek kimutathatóan ingerültebbek, kedvetlenebbek, mentálisan legyengültebbek ezekben a hetekben. Ezzel egyidőben a világjárvány minden eddiginél valóságosabban fenyegeti társadalmunkat és életünket. Mégis, még mindig olyan fenyegetéssel állunk szemben, ami láthatatlan. A láthatatlansága talán a legfélelmetesebb és a legfrusztrálóbb ennek az ellenségnek. Rá vagyunk szorulva a hozzáértő irányadásra, tanácsra és azokra a hírekre, amelyek reményt adhatnak a számunkra.

Az elmúlt hétfőn kétszer is megfordult körülöttem a világ, csupán azért, mert különféle híreket hallottam. Először, amikor délelőtt az az értesülés jutott el hozzám, hogy bezárnak az iskolák, és átállunk ismét online oktatásra. Egyszerre hatalmas felszabadultságot éreztem, nem mintha nem szeretnék tanítani, vagy mert nem érezném a hitoktatásban rejlő missziós lehetőséget, hanem azért, mert a virtuális tanrend esetén átszervezhettem volna a tanítási feladataimat délutánra és estére, és délelőttönként egy másik fontos munkámat vehettem volna elő, ami maximális koncentrációt igényel. A hír hallatára mintha melegebb fényekbe öltöztek volna a fák, és mintha frissítőbb levegőt hozott volna a szél a Városmajor utcába. Azonnal boldogan tervezgetni kezdtem. Aztán persze meg kellett tudnom, hogy információim tévesek: az általános iskolákban, ahol tanítok, továbbra is helyszíni oktatás folyik majd. Letaglózva álltam, szomorúan józanodva korábbi, reményteljes tervezgetésemből. S közben magamon csodálkoztam: hogy lehet, hogy egy színtelen, szagtalan, megfoghatatlan hír ekkora hatással volt rám?

Még ugyanezen a napon történt, hogy a munkából hazafelé villamosoztomban olvasgatva újabb hírre bukkantam: egy elismert gyógyszer cég jelentése szerint olyan oltóanyagot fejlesztettek ki, amely 90%-os immunitást nyújt a vírus ellen. Hát ez óriási! Bár nem akartam – hiszen okultam az előző esetből –, hogy hatást gyakoroljon rám, mégis éreztem, ahogy a hír következtében kellemes bizsergés fut át rajtam. Energikusabbnak éreztem magam. De még mintha a rám ereszkedő szürkület is barátságosabbá vált volna egyszerre körülöttem. Nem tart ez örökké – zúgott bennem a remény –, hiszen készül már a gyógyszer! A járváynak vége lesz. Talán csak néhány hónap, és fellélegezhetünk.

Kedves testvérek! Reménység vasárnapja van. Az elmúlt hetekben több gyülekezeti körben is Luther pestisjárvánnyal foglalkozó írását tanulmányoztuk. Jó volt megismerkedni reformátorunk józanságával és szolgálatkészségével, ahogyan a keresztény ember helyes magatartásáról beszél járvány idején. Luther szerint ebben a helyzetben az ember egyik legnagyobb ellensége a halálfélelem, ami elerőtlenít és elpusztít már életünkben, s amelynek következtében elveszítjük Istenbe vetett hitünket és elhanyagoljuk feladatainkat, társaink szolgálatát. Pedig ha valakinek, hát nekünk, keresztényeknek van reménységünk! Ha ugyanis elhisszük a Jézusról szóló evangéliumot, akkor vallhatjuk, hogy a mindenható Isten a mi oldalunkon áll, Fiában értünk adta magát, annyira fontosak voltunk neki, hogy Jézus legyőzte a halált és minket is életre, örök életre visz át. Luther a maga bárdolatlan, de mélyen őszinte stílusában így dorgálja elerőtlenedett olvasóit: „Mi a pestis és mi az összes ördög az Istenhez képest, aki elkötelezte magát, hogy ápolóvá és orvossá lesz? Pfuj és ismét pfuj, te gyalázatos hitetlenség, mert meg tudod vetni ezt a bőséges vigasztalást, és megijedsz az apró kelésektől és a bizonytalan veszélytől, és nem hallgatsz az isteni, biztos és igaz ígéretekre, amelyek megerősíthetnének. Mit segítené az, ha az összes orvos és az egész világ téged ápolna, de az Isten nem lenne melletted? És megfordítva: mit árt, ha az egész világ elhagy, és egy orvos sem marad melletted, de az Isten ilyen ígéretekkel melletted marad?”

Luther szerint reménységünk az alapja annak, hogy járvány idején is kitartsunk. A reménység, a dolgok jobbra fordulásában való hit a titka annak, hogy helyesen éljünk a mában. Luther aktív, de nem vakmerő jelenlétről beszél: legyünk segítőkészek, forduljunk oda afelé, aki ránk van bízva, aki rászorul a cselekvésünkre, mert ez az Isten akarata, és mert így tudtunkon kívül magát Jézust ápoljuk, őt szolgáljuk. Érvelésében a reformátor többek között éppen azt a példázatot hozza elő, amelyet az imént mi is hallottunk a kecskékről, juhokról és az utolsó ítéletről. „Valamennyiszer megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.” (Mt 25, 40) Viszont Luther józanságra is int szolgálatunk kapcsán: ne vessük meg értelmünket és a tudományos eredményeket, hiszen ezeket is Isten adta nekünk! Tegyük meg a megfelelő óvintézkedéseket, s ahol nem muszáj, ott ne tegyük ki magunkat veszélynek, hanem tartsuk a távolságot. „Orvosságot osztok, és én is beveszem.” – írja a reformátor Wittenbergből – „Tartózkodom a fertőzött személyektől és helyektől, ha nincs ott rám szükség, így vigyázva a saját egészségemre, nehogy én mérgezzek és fertőzzek meg másokat, és így hanyagságból okozzam mások halálát. Ha az Isten meg akar találni, akkor meg is talál, de így mindent megtettem, amit megtehettem, és így sem a magam, sem pedig a mások haláláért nem vagyok felelős. Ha a felebarátomnak szüksége van rám, nem fogom elkerülni sem a helyet, sem a személyt, hanem önként odamegyek hozzá, és segítek neki, ahogy arról fentebb volt szó. Nézd, ez az igazi, istenfélő hit, amely nem vakmerő, nem pimasz és nem istenkísértő.”

Kedves barátaim! A mai napon, reménység vasárnapján a Jelenések könyvéből szól hozzánk a prófécia:

„Íme, eljövök hamar – mondja Jézus a világvégi látomásban –, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint. Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fáájához, és bemennek a kapukon a városba.”

Jel 22,12-14

A Biblia utolsó könyvének végén a szentíró a cselekedetek fontosságáról beszél. Textusunkban kétszer is előkerül ez a téma, először a tizenkettedik, majd pedig a tizennegyedik versben. A „Boldogok, akik megmossák ruháikat...” ugyanis sok kéziratban így szerepel: „Boldogok, akik teszik az ő parancsolatait”. Számos görög szövegvariáns mellett sok egyházatya is ezt a változatot ismeri. A szöveg és a kontextus alapos áttanulmányozása után azt mondhatjuk, hogy nagy valószínűséggel a „boldogok, akik teszik az ő parancsolatait” az eredeti, a „megmossák a ruháikat” egy másolói hiba eredménye, mert a két kifejezés görögül csupán néhány betűben tér el egymástól. Mégis, a mi Bibliánkba a ruha megmosása – a Krisztusban való hit szimbóluma –, került bele a szent város üdvösségébe való belépés feltételének, hiszen ez tükrözi vissza lutheránus meggyőződésünket, amely a hitnek ad elsőbbséget a cselekedetekkel szemben. Érdekes módon azonban két korai protestáns fordításban, a közismerten szövegű Jakab király Bibliájában, valamint a Károli Bibliában is a „cselekedeteket” olvashatjuk a szent városba való belépés feltételeként.

Én úgy gondolom, nem kell tartanunk ettől az értelmezéstől: Jézus itt a Biblia végén a keresztény ember cselekedeteinek fontosságáról beszél. Ettől függetlenül lutheránusként valljuk a Krisztusba vetett hitünk és reménységünk elsőbbségét. Hiszen Luthertől is megtanultuk, hogy a szabadító Istenbe vetett hit nélkül könnyen megbéníthat minket a félelem: önzővé és erőtlenné válunk. Viszont arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy a hit felelős, aktív életre hív és sarkall. Ahogy Jakab apostol is mondja: a hit cselekedetek nélkül halott.

Ezekben az időkben talán minden korábbinál nagyobb szükségünk van a reménységre. Hiszen enélkül nem lesznek belső tartalékaink, hogy tenni tudjuk a szeretet cselekedeteit. Enélkül nincs erőnk kreatív megoldásokra, melyeken keresztül kapcsolatban maradhatunk a ránk bízottakkal. Paradox módon most úgy lehetünk leginkább segítségére társainknak, ha fizikálisan ismét tartjuk a távolságot. A reménység azonban új ötleteket és kitartást adhat nekünk, hogyan kapaszkodhatunk össze ebben az eltávolodásban. Mai igeszakaszunk középpontjában ez a reménység ölt testet. A halálon és félelmeken úrrá lett Krisztus így szól: „én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó.” Ő ott volt múltunkban, ott van jövőnkben, irgalmas szeretetével körbeöleli jelenünket is. Nem vagyunk egyedül. Nem állunk vesztesre. Neki terve van velünk. Ezen a mai vasárnapon, a reménység ünnepén, adjon ez erőt nekünk, hogy felelősen, társainkra, az ő szükségleteikre is figyelve betölthessük földi hivatásunkat.

Imádkozzunk! Istenünk, egyedül minket embereket teremtetted olyanná, hogy távoli hírek hallatán megváltozzon közérzetünk, felgyorsuljon lélegzetvételünk, erő vagy csüggedtség árásszon el minket és másként lássuk a körülöttünk levő valóságot. Te adtad nekünk a reményt, hogy szabadításodba vessük hitünket, amelyet még csak pedzegetünk, de nem látunk tisztán. Hála legyen neked ezért, hogy képessé tettél minket a reménységre, s azért a sok csodáért, amelyeket ez a tettekre váltott reménység végez a világban! Erősítsd kicsiny hitünket. Ámen.

Bence Áron

**IGEHIRDETÉS SZENTHÁROMSÁG ÜNNEPE UTÁNI UTOLSÓ VASÁRNAPON, (ÖRÖKÉLET
VASÁRNAPJÁN – 2020. NOVEMBER 22.**

„Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé! Az angyalok mind ott álltak a trón, a vének és a négy élőlény körül, arcra borultak a trón előtt, és imádták Istent ekképpen: Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké! Ámen! Ekkor megszólalt az egyik vén, és megkérdezte tőlem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek? Ezt mondtam neki: Uram, te tudod. Ő így válaszolt: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehérítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónja előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában, és a trónon ülő velük lakik. Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap heve, sem más hőség nem bántja őket, mert a Bárány, aki középen a trónnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és Isten letöröl szemükről minden könnyet.”

Jel 7, 9-17

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Memento mori – emlékezzél a halálra, vagy így is fordíthatjuk a latin bölcsességet: gondolj a halálra! Főként a szerzetesi lelkiséghez kapcsolódó útmutatás, amely első hallásra meglehetősen ridegen hathat, főként, ha csak a szó szerinti értelmére koncentrálnunk ennek a mondatnak. De a régi idők hívő emberei ezen a mondaton keresztül nem csupán az elmúlásra, a földi életből való elmenetelre gondoltak, hanem paradox módon éppen az örök életbe való belépést örömet, reménységét hangsúlyozták. Amikor a földi élet terhei alatt roskadozol, amikor minden olyan nehéz számodra, gondolj a földi élet végére, amely egyben a mennyország boldogságának első átélt pillanata lesz. Emlékezz, gondolj az értünk önmagát feláldozó, feltámadt Úrra, készülj a Bárányt ünneplő mennyi istentiszteletre!

A Jelenések könyve olyan időszakban született, amikor rendkívüli megpróbáltatásokat kellett az egyház népének, Krisztus követőinek elhordozniuk. Ekkorra már a keresztényüldözések, a hívőket

ért kegyetlen büntetések egyre nagyobb számú áldozatot követeltek. De támadások nemcsak a Római Birodalom elnyomó rendszere felől érkeztek, egyre ellenségesebbé vált az első keresztények zsidósággal való viszonya is. Konfliktus konfliktus hátán, világvége-hangulat, amerre csak ellátott a kor embere.

János apostol mennyei jelenésekről írott könyve egy csodálatos feloldása ennek a helyzetnek. Így kezdődött a felolvasott szakaszunk: „Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott.” A megosztottság, a népek, kultúrák, vallások konfliktusa helyett csodálatos összhang, az Istent magasztaló megszámálhatatlan sokaság képe bontakozik ki előttünk. Az a várva várt isteni béke és összhang, amelyre végső soron minden ember vágyik.

Nem lesz ez unalmas? – tette fel nekem kérdését egy beszélgetés alkalmával egyik hittanosom. Vajon egy vég nélkül tartó istentisztelet az az üzenet, az a reménység, amit a Biblia a jelen kihívásai között megerősítésként tud nekünk mondani? Csak ennyi? Semmi több? Úgy hiszem, félreértenénk ezek az ígéket, ha ilyen földhöz ragadt, leegyszerűsítő módon értelmeznénk azokat. Ez a mostani szakasz e képen keresztül akarja megragadhatóvá tenni azt a mennyei örömet, ami vár ránk, érzelmileg akar közel hozni valami fontosat. Éppen ezért most néhány másodpercre szeretném, ha mindenki megpróbálna felidézni magában egy emlékezetes eseményt a múltból, amelynek körülményei hasonlóak a jelenésekbeli részletünkhöz. Mire is gondolok? Egy nagy tömegben énekelt himnusz, egy békés felvonulás, egy nagy ünnepen megélt éljenzés, egy sportrendezvény szurkolóinak győzelem feletti öröme. Most néhány másodpercig elhallgatok, hogy ezt ki-ki felidézhesse.

Magam a 2018 nyarán, Bükön tartott országos ifjúsági találkozónk reggeli és esti áhítatait idéztem fel. Sok százan mondtuk ezek végén együtt a Miatyánkot. Soha előtte nem éltem át ilyen mélységében e jól ismert imádság szépségét: hátborzongató, megrendítő volt a részévé válni. Egy emlék a tökéletes egységről, békéről, Isten jelenlétéről, az ő imádatáról, egy előíz a mennyország örömeiből.

Igénk második fele abban erősíthet meg minket, hogy Jézusért, a Bárány önfeláldozó szolgálataért lehetünk részesei ennek a nagy ünnepnek. „Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében”. Egy kevésbé ismert, de nagyon kifejező kép arról, mit jelent a Jézusban való hit, mit jelent az Ő megváltása számunkra. Megkaphatjuk a hibátlan, alkalomhoz illő fehér ruhát, érte megvan a belépés legfontosabb feltétele Isten országába. Az ő vére omlott a golgotai kereszten, őt szennyezték be az emberiség bűnei, hogy mi felöltözhessük az üdvösség ruháját. Senkinek sem kell majd rosszul éreznie magát, mindenki részt vehet a felhőtlen örömben őerte.

Memento mori – így kezdődött ez az igehirdetés. A szerzetesi kegyesség bölcsessége végső soron, végső célját illetően ezt jelenti: gondold Isten országára, ahová te is meghívást kaptál! Lebegjen a szemed előtt ez a cél, ha az élet, annak nyomorúságos körülményeinek terhe nyom. Legyen hát

gondod rá, hogy az isteni üzenet, az igehallgatás, az istentisztelet biztos pontként jelen legyen az életedben.

Befejezésül hangozzon el egy régi tanmese bölcs tanítása. Egyszer a pálmafa egyik ágára hatalmas követ helyeztek. A fa próbált mindent megtenni, hogy az onnan valahogy lehulljon. De hiába várta a szelek segítségét, hiába reménykedett abban, hogy az ág növekedésével a kő majd lehullik, az csak ott maradt. Hosszas várakozás, megannyi próbálkozás után a pálmafa új elhatározásra jutott: ha a kőnek maradnia kell, megerősíti magát, s még mélyebbre ereszti gyökereit, az éltető, tápláló források felé. A pálmafa egyenesen, szilárdan állt ezután, elhordozva a terhet, amelyet rá helyeztek.

Imádkozzunk! Szerető mennyei Atyánk! Te ismered életünket, szívünket, lelkünket. Te tudod, milyen terheket hordozunk, milyen gondok nyomják vállunkat. Nyisd fel szemeinket országod örömére, emlékeztess erre bennünket, add, hogy ennek reménysége és békessége erővel ruházzon fel mindannyiunkat! Ámen.

Keczkó Pál